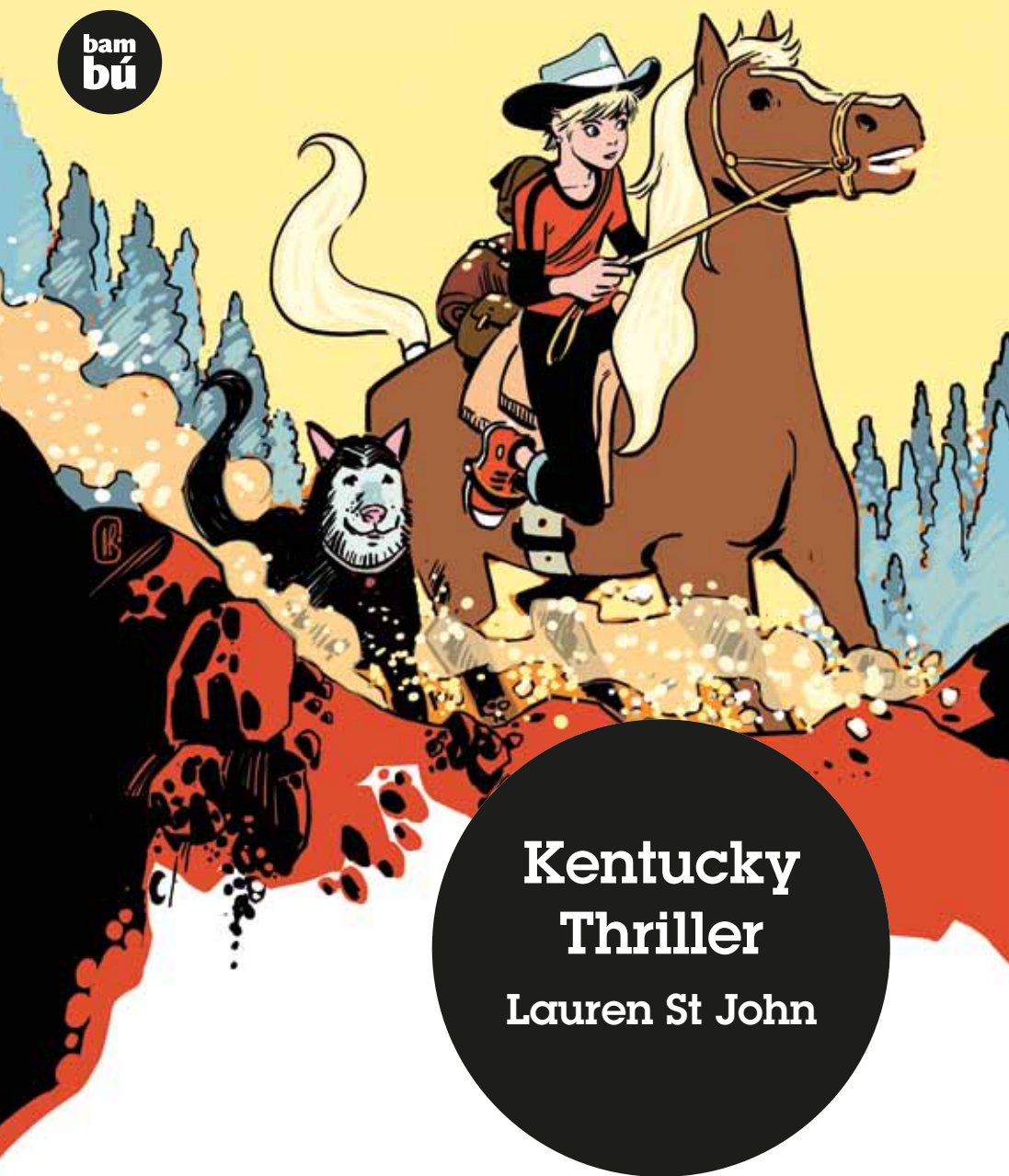

**bam
bú**

**ELS MISTERIS DE
LAURA MARLIN**

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Títol original: *Kentucky Thriller*

© 2012, del text, Lauren St John
© 2013, de la traducció, Margarida Trias Pareja
© 2012, de les il·lustracions de l'interior, David Dean
© 2013, de la il·lustració de la coberta, Allan Rabelo
© 2013, d'aquesta edició, Editorial Casals, SA
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
www.editorialbambu.com
www.bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: setembre de 2013
ISBN: 978-84-8343-270-9
Dipòsit legal: B-16223-2013
Printed in Spain
Imprès a Índice, SL
Fluvià, 81-87. 08019 Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

**KENTUCKY
THRILLER
Lauren St John**

Traducció
Margarida Trias

Il·lustracions
David Dean

**bam
bú**
EDITORIAL

El remolc per a cavalls estava tombat quan van arribar al capdamunt de la pujada. Més tard, la Laura Marlin va pensar que, si aquell matí haguessin fet una altra cosa, la seva història hauria estat la història d'algú altre, només que hauria tingut un final completament diferent, i qui és ningú per dir si aquest final hauria estat bo o dolent.

La Laura tenia la teoria que la vida era com un passadís, i la manera com t'anaven les coses depenia de quines portes obries i quines se t'obrien. Per exemple, el destí podia haver decidit que ella es quedés per sempre al centre d'acollida de menors Sylvan Meadows,

on havia viscut des que la seva mare havia mort de part en néixer ella. Ara mateix ella podria ser a la seva antiga habitació, que donava a l'aparcament, desitjant una vida d'emocions i aventures –igual que els personatges dels seus llibres–, quan, en realitat, no tenia res més per desitjar que un altre àpat d'aquelles farinetes gelatinoses de civada o de verdures descolorides.

Però el cas és que una porta del passadís de l'existència desesperadament ensopida de la Laura s'havia obert de bat a bat, i la persona que l'esperava a l'altra banda era ni més ni menys que en Calvin Redfern, el germà de la seva mare. En Calvin era inspector de la indústria pesquera, i tenia la fesomia atractiva però lleugerament capficada del protagonista d'una pel·lícula en blanc i negre. Quan cinc mesos abans havia sabut que la Laura existia, de seguida va posar fil a l'agulla per reclamar-la. En un tres i no res ja vivia al número 28 d'Ocean View Terrace, al bonic poble costaner de St Ives, a Cornualla, havia adoptat un husky de tres potes que es deia Skye, i s'aplicava intensament en totes les aventures en què podia intervenir.

Així és com va conèixer en Tariq, un noi bengalí de Bangla Desh, al sud d'Àsia, que s'havia convertit en el seu millor amic. Eren de la mateixa edat, però, si la Laura tenia una mata de cabells de color ros pàl-

lid i la pell d'un to entre préssec i crema, la pell d'en Tariq era del color de la mel torrada, i els cabells, negres i brillants, els duia rapats a la part del clatell. La seva cruel infància com a esclau, primer en una pedrera, al seu país d'origen, i més tard a St Ives, fins que el va rescatar la Laura, l'havia convertit en un noi prim però molt fort, i era la responsable de les ombres que de vegades es veien als seus ulls de tigre abans que la seva rialla fàcil les tornés a foragitar.

En Tariq i la Laura ho feien tot junts, i és per això que ell va ser la primera persona a qui ella va trucar quan el seu oncle, en despertar-se un dissabte radiant del mes d'abril, va decidir tot d'una que podien anar a fer un pícnic a la cala de Sennen. Allò hauria d'haver estat l'escenari per a un dia perfecte, però, gairebé immediatament, una sèrie de coses es van conjurar per ajornar-lo.

En primer lloc, en Tariq va arribar vint minuts tard. Mentre sortia de casa dels seus pares adoptius, a prop de la badia de Carbis, va passar un cotxe a tota pastilla i ell va haver d'ajudar el seu pare adoptiu, el veterinari Rob Ashworth, a atendre un gat d'urgència.

Després, l'Skye es va deslligar de la corretja mentre la Laura l'acaronava per fer-lo entrar al cotxe. El gos va sortir disparat darrere una gavina, mentre la

senyora Crabtree, la seva excèntrica veïna, cridava en senyal d'aprovació. Això els va entretenir uns vuit minuts més, i encara van perdre més temps quan es van adonar que havien sortit sense agafar la cistella del pícnic i van haver de tornar a buscar-la.

Tot això volia dir que anaven aproximadament trenta-sis minuts més tard de l'hora que havien previst quan resseguien els camins sinuosos i assolellats que vorejaven els camps clapats de bens. De fet no passava res, perquè no havien pas d'ajustar-se a cap horari, però el retard va ser la raó per la qual l'oncle de la Laura va decidir anar per una drecera.

–Fa un dia tan preciós que és llàstima desaprofitar-ne ni que sigui un segon –va dir.

Poc després enfilaven un canvi de rasant en direcció a un bosquet ombrejat, i va anar d'un pèl que no van xocar amb un remolc de cavalls.

Si no fos perquè l'exinspector en cap Redfern havia pres part en moltes persecucions de cotxes a gran velocitat, uns quants anys enrere, quan era el detectiu més famós de Scotland Yard, i que, per tant, tenia bons reflexos, hi haurien topat frontalment. Com que l'oncle va frenar i va girar bruscament, el cotxe va patinar, els nens van ser projectats endavant amb els cinturons de seguretat, i el vehicle va quedar aturat just a sota d'un baldaquí d'arbres foscos. Una plu-

ja persistent havia deixat la carretera més rellesciosa que un bassal d'oli.

Quan la Laura va obrir els ulls, l'oncle l'observava amb preocupació.

–Laura, estàs bé? Com t'has espantat, oi? Gràcies a Déu que tu i en Tariq dúieu els cinturons cordats. Si us hagués passat alguna cosa, no m'ho hauria perdonat mai. I tu, Skye, com estàs? Si encara et sents amb forces per llepar-me la cara, m'imagino que deus estar bé. Has fet bé d'agafar-lo fort, Laura.

Ella va sortir del cotxe com va poder: estava tota masegada, tenia fred i tremolava. Es va inclinar cap a l'Skye, i ell va gemegar i li va llepar la mà. En Tariq havia empal·ludit, tot i la seva pell fosca. Durant un parell de minuts llargs, ningú no va dir res. En Calvin Redfern va treure el termos de la cistella del pícnic i els va servir una tassa de cafè calent amb sucre «per parar el cop». I a l'Skye li va donar un parell de galetes de gos. Després tots tres es van quedar en la penombra verda mirant el remolc de cavalls que els podia haver causat la mort, com si fos una nau espacial que hagués aterrat al mig del pas amb l'única intenció de fer-los mal.

–Per les marques de la frenada podem deduir el que deu haver passat –va explicar en Calvin Redfern, i així va trencar el silenci–. El conductor deu haver girat de cop per esquivar alguna cosa –un conill o

un cérvol–, s’ha trencat l’amarra i el remolc ha bolcat. És un trasto vell, amb prou feines pot circular. No puc ni pensar en el mal que es pot haver fet el poni, o l’ase, o el que sigui que hi havia a dins. Tot fa pensar que el propietari n’ha sortit il·lès, perquè, pel que podem deduir de les roderes que hi ha al fang, ha aconseguit continuar endavant.

–M’estranya que no hagin trucat al teu pare, Tariq. És un dels millors veterinaris dels voltants. És clar que també pot ser que el remolc anés buit. És probable que no dugués cap animal, perquè no hi ha empremtes de peülles. En qualsevol cas hauria estat bé que el conductor hagués comunicat l’incident, perquè així la policia hauria pogut treure el remolc de la carretera. Hem d’actuar de pressa per evitar que es produeixi cap accident greu. Laura, et fa res deixar-me la teva dessuadora vermella? Tu et pots posar el meu jersei. Encara estàs en estat de xoc, i no vull que agafis fred.

Mentre la Laura encongia les espatlles, en Calvin va trobar un tronc fort i en va arrencar les fulles. Va lligar la dessuadora a un extrem i el va passar a en Tariq.

–Necessito que m’ajudis, fill. Mentre telefono a la policia, et faria res posar-te dalt de tot de la pujada i moure’l com si fos una bandera vermella per avisar els vehicles que s’acostin? Posa’t arran de carretera, però assegura’t que no corres cap perill. Venint de

l’altre costat la visibilitat és total, o sigui que el que més hem de vigilar és el canvi de rasant.

Mentre el noi marxava corrent, en Calvin es va inclinar per entrar al cotxe i agafar el mòbil.

–Laura, em faràs el favor de dir-me el número de matrícula del remolc quan em posi en contacte amb la policia?

–Entesos.

Però mentre la Laura es dirigia amb l’Skye cap al remolc bolcat, es va sentir estranyament esporuguida. Per sobre del cap, les branques grises recaragolades dels arbres s’entrelligaven com si fossin mans; el dens fullatge negre esmorteïa el cant dels ocells i no deixava passar la llum del sol. Mentre feia la volta al remolc es va fixar en els vells pneumàtics clivellats i en els parafangs doblegats, i alguna cosa de la part posterior, que estava tota abonyegada, li va causar estranyesa: no hi havia matrícula. Allà on hi hauria d’haver hagut la placa, hi havia un buit. Curiosament, a tot l’espai del voltant no hi havia gens de pols: era com si, després de l’accident, el conductor l’hagués netejat. A terra, a tocar, hi havia un parell de caragols.

–Un moment, Pete –deia el seu oncle per telèfon. Amb la mà va tapar el micròfon–. Quin és, Laura?

–Cap. Vull dir que no hi ha matrícula.

–Què vols dir? Que li ha caigut per culpa del xoc?
–deia en Calvin mentre s’hi acostava.

La Laura es va fixar en la cara de desconcert que feia. Ell va collir de terra els caragols i el para-xocs lluent.

–Pete, aquí hi ha alguna cosa que no lliga. La matrícula ha desaparegut, i és com si algú s’hagués dedicat a esborrar totes les empremtes. Hi faig una ullada i et torno a trucar. Mentrestant, t’agrairia que em poguessis enviar el camió grua ara mateix.

Les últimes tres paraules van quedar gairebé ofegades per un grunyit esborronador de l’Skye, que ensumava el remolc. Immediatament es va sentir un cop sord.

En Calvin Redfern va quedar garratibat.

–No m’ho puc creure.

–Em sembla que he vist una cosa que es movia –va dir la Laura, mentre s’ajupia i escrutava la foscor del remolc–. Tiet, aquí dins hi ha un poni. Em sembla que és viu. –Després es van sentir dos cops violents que van sacsejar el tràiler.– Viu i clavant coces, pel soroll que fa.

En Calvin Redfern va polsar la tecla de marcatge ràpid.

–Truco a en Rob Ashworth. Necessitem un veterinari urgentment. Laura, emporta’t l’Skye cap al

cotxe i tanca-l’hi. No vull que ens espanti aquest animal més del que ho ha fet fins ara.

Quan la Laura va haver tornat, volaven estelles. Es va inclinar i va mirar de parlar amb el poni amb una veu tranquil·litzadora. La cosa va anar bé fins que dos cotxes van passar pel túnel d’arbres. Advertits per la bandera que feia voleiar en Tariq, van avançar relativament a poc a poc, però un duia la música a tot volum i no es va molestar a abaixar-lo. L’animal va començar a llançar coces amb una força inaudita.

En Calvin Redfern es va mirar el rellotge.

–Com a mínim falten deu minuts perquè arribi en Rob. Haurem de mirar d’ajudar aquest pobre poni abans que prengui mal. Laura, ajuda’m a intentar redreçar el lateral del remolc. L’estat és lamentable. No m’estranyaria gens que el conductor hagués marxat perquè no volia que el fessin responsable de l’accident. Probablement s’ha pensat que el cavall era mort.

–Potser era un lladre de cavalls –va suggerir la Laura, tibant amb totes les seves forces les plaques de fusta que mantenien l’estructura del remolc. Va notar que cedien.

A pesar de la situació, el seu oncle va riure mentre forçava un caragol amb la navalla.

–Has llegit massa novel·les d’en Matt Walker –li va dir en broma, tot al·ludint al detectiu de ficció

que era l'heroi de la Laura—. Sempre busques misteris per resoldre. No és pas que no existeixin els lladres de cavalls. Tot n'és ple, però no t'equivoquis pas: aquí no n'hi ha. Dubto que la policia de Cornualla estigui gaire sobrecarregada d'informes de ponis robats i abandonats en camins campestres idíl·lics.

—Però per quin altre motiu hauria pogut fugir i deixar abandonat el poni, el conductor? —va preguntar la Laura en el mateix moment que feia un salt enrere quan una peülla tornava a colpejar el costat del remolc i la ruixava amb una dutxa d'estelles.

—N'hi pot haver mil, de motius. Potser havia begut. Potser no tenia assegurança. Quan hem arribat el poni estava en silenci, i això possiblement significa que estava inconscient. Qui sap si el propietari s'ha imaginat que estava mortalment ferit o que havia mort, i ha decidit que no volia haver de pagar les factures del veterinari. De motius n'hi ha molts.

Un camió grua pujava la collada sotraguejant. Els fars feien retrocedir les ombres. Va avançar ginyolant fins a arribar al seu costat, on es va aturar, i un home amb la cara vermellosa i colrada com la d'un pescador, o d'un granger, va treure el cap per la finestra.

—Necessita un cop de mà?

Fos el que fos el que hi havia dins del remolc, va decidir emprendre l'últim assalt contra la fusta abonyegada. El costat es va reventar, com una embarcació que es desballesta per l'escomesa d'un huracà. En Tariq baixava corrent per la carretera per arribar on eren ells.

—Què ha passat? Ha sonat com si hagués explotat una bomba.

Es va sentir un esgarip de ràbia i l'animal que hi havia darrere la fusta es va remoure amb violència i es va incorporar. La Laura va entreveure una orella de color castany i una llarga crinera grisosa abans que el cavall es recuperés i es posés dret, mentre es treia de sobre totes les restes com un fènix emergint de les cendres.

La Laura es va quedar bocabadada. En la resplendor blanca dels fars, el pelatge del semental era com un centelleig de foc, i tenia ben oberts els orificis nasals de color escarlata. Tots els racons del cos se li van tensar. Enmig de les restes del remolc, es va alçar amb una perfecció escultural i se'ls va quedar mirant amb una barreja de terror i d'orgull.

—Jo no sóc cap expert, però us dic una cosa: aquest animal no és cap poni —va dir en Calvin Redfern, esbufegant.